

«Potser jo, després de ressuscitar, soc la missatgera de les dones sense veu»

«Potser jo, després de ressuscitar, soc la missatgera de les dones sense veu»

Dissabte, a les 21 h, el Teatre de Salt acull «Nadia». La protagonista és Nadia Ghulam, que explica en primera persona la seva història de supervivència a l'Afganistan. Durant deu anys, es va fer passar pel seu germà, víctima de la guerra civil, fins que el 2006 va poder fugir a Barcelona

Dissabte, a les 21 h, el Teatre de Salt acull «Nadia». La protagonista és Nadia Ghulam, que explica en primera persona la seva història de supervivència a l'Afganistan. Durant deu anys, es va fer passar pel seu germà, víctima de la guerra civil, fins que el 2006 va poder fugir a Barcelona

Què li va passar, quan tenia vuit anys?

Vaig néixer en un país en guerra, que feia 40 anys que estava en guerra. En principi a les ciutats no hi havia guerra, però quan tenia vuit anys va caure una bomba a casa. Em va quedar el cos completament cremat, foradat. La meva mare em va salvar.

De quina manera?

Va estar amb mi tot el temps que vaig estar a l'hospital. Cremava cotó i me'l posava a les ferides, perquè no s'infectessin, ni s'enganxessin a la roba. I sobretot, m'explicava contes. No em va deixar mai sola, em va fer sempre costat. No m'agrada gaire parlar d'aquestes coses.

D'acord, doncs. Els contes ajuden, quan ens trobem en situacions difícils?

Per a mi, els contes són medicina. Els contes són educació. Al món occidental sovint es veuen els contes com una cosa infantil, per a nens petits. Jo crec que són per a totes les edats. Els contes curen, perquè els contes ensenyen els valors de la vida.

Sovint anem escassos d'aquests valors.

Moltes dones afganeses són analfabetes, i és a través dels contes que intenten expressar-se. A vegades veiem els contes com històries impensables, oblidem que en el passat passaven coses així. Per exemple, alerten sobre la violència de gènere.

Ah, si?

A través dels contes, la meva mare m'explicava que havia de vigilar molt amb qui em volia casar, quina vida vull tenir com a dona.

Ara viu a Catalunya, lluny de la guerra, però què pensa quan veu que a Síria moren nens a causa dels bombardejos?

Em genera molta impotència, suposo que com a tota la gent que tingui sensibilitat. Vosaltres us penseu que Síria està molt lluny, però també pot passar aquí si no som conscients que en aquest país hi ha fàbriques d'armes. Avui està patint Síria, abans ha patit l'Afganistan, ha patit l'Iraq, i pot ser que ens arribi. Hem de ser conscients d'això, hem de pensar de quina manera podem ajudar el món.

Com podem?

A través de l'educació. Ensenyant a portar una vida digna. A no col·laborar amb les fàbriques d'armes, amb empresaris que venen armes per enriquir-se. Les armes no es fabriquen per ser exposades o perquè anem a admirar com en són, de maques, es fabriquen per destruir.

Serveix d'alguna cosa explicar la seva història des d'un escenari?

D'entrada, no m'és fàcil explicar-la. Ho vaig decidir perquè hi ha milers de dones que no tenen veu, que ningú els

demana una entrevista, que ningú no sap el seu nom. Potser jo, després d'haver ressuscitat, soc la missatgera d'aquestes dones. Ho faig per elles.

Tornarà algun dia a l'Afganistan?

El meu somni és tornar al meu país. És un país que necessita persones formades, amb coneixement, que ajuden a construir-lo. No necessitem gent de fora, que no sap com ha de ser el nostre país, ho hem de fer els afganesos.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2018/03/15/despres-ressuscitar-missatgera-dones-veu/901413.html?utm_source=rss